

VASADI PÉTER

Bartók: II. zongoraverseny

VASADI PÉTER (1926) Budapest

Lassan föláll egy ember
a lappangásban. Látja
a roppant tornyait
megringató homályt,
amely ahogy sötétedik,
mind zordabb hegy-
vonulattá testesül.
Az ember alól, mit
egykor teremtett földnek
mondhatott, és rajta
lépés, séta, ritmus,
bizonyosság elsurrant.
A vágy is, hogy ujjaival
karját, a testét meg-
ragadja, nem nyílt többé
szavakra szája, szeme
közelre, nem szorongatja
torkát az „igen, ez én vagyok!”:
megritkítva könnyedén
emelkedik a szétesésben.
Darabokra hasadozott
idő hányja magát
kopár űrben halomba,
koppan nagyot, ide-oda
röpködnek szilánkjai,
pattog, akár a meg-
rakott tűz, újra barbáru-
l összeáll, majd megdermed
Kozmosz salakjaként.

Egy ember áll a partján,
ki él ugyan, de elfeledve,
s meghalni nem tud.
Most kezd el dübörögni
– ahogy a csorda lüktet –
a féktelen futás.

Az ember tudja: ennek
a fahangú csörtetésnek
valahová meg kell érkeznie,
bár maga láthatatlan,
s az is marad, mert
se eltűnő csönd, se
halkulás, se törmelékes
hang és hangközök sora, ami
hangzatként nem tűrhetné
a semmi sejtető jelzéseit.
Rohan egymásnak a futás
jobbról s balról is:
a kaotikus így vág
elébe a kozmikusnak.
Megszűnt a keskeny
úton botorkáló tudás.
A tagadás pedig – mint
mindig – elterpeszkedik;
ám meggyöngül a legnagyobb
erő is, ha akadálytalan.
S eljön a pillanat, mikor
megadja magát a Névtelennek.

Békének, sőt békességnek,
a tetteivel robbanásig
megtelő Létnék s létezésnek
mondja őt az Ember.
Nem tudja róla más, csak
a lázból, halálból, néma
süllyedésből méltósággal
kilépkedő:
a Semminevű verhetetlen,
minthogy szeret, bár gyűlölik.